

دوربین‌ها در منطقه‌ی «نیوهیل» نتوانستند تصویر رقااصان «موریس من» را ثبت کنند.

جنون ویدئو در وطن جورج ارول

مارک توماس طنزنویس از قانون بهره می‌گیرد تا از زیر نظارت و مراقبت دوربین‌های بریتانیایی که در همه جا حاضر هستند بگریزد

چک‌چشایر

روزنامه‌نگار و تولیدکننده مستقل تلویزیونی مقیم لندن

جمعیت، عملاً فقط ۳۰۰ پلیس گشت می‌زنند.

طرح‌ها، دروغ‌ها و نوار ویدئو

باید بحث پیشگیری از جرم را کنار بگذاریم و به فرضیه‌ی اصلی بازگردیم: تمایل وسواسی به نظارت و مراقبت اجتماعی؛ تمایلی که به نظر می‌رسد جلوه‌ای از نبود قانونی برای حق مصونیت حریم شخصی در بریتانیا باشد. اما ما قانون حفاظت از اطلاعات داریم. این قانون نخستین بار در سال ۱۹۸۴ مطرح شد و در مارس ۲۰۰۰ به مورد اجرا گذاشته شد و براساس آن همه‌ی شهروندان حق دارند اطلاعات شخصی خود را نزد هرکسی که باشد (دولت، شرکت یا دیگر شهروندان) مشاهده و اصلاح کند. من با «مارک توماس» طنزنویس کار می‌کنم. او بیشتر وقت خود را در مقابل یا پشت دوربین تلویزیون می‌گذراند تا یک برنامه‌ی تلویزیونی به نام «محصول مارک توماس» را بسازد. این برنامه تلویزیونی به وضعیت خدمات شهری و دولتی می‌پردازد و ما می‌کوشیم قانون جدید را رعایت کنیم.

طبق قانون جدید، همه کسانی که با دوربین‌های تلویزیون مدار بسته کار می‌کنند باید فعالیت‌های خودشان را در یک نهاد دولتی ثبت کنند. این خبر خوبی است زیرا تقریباً هرکسی می‌تواند هر جایی که دلش خواست یک دوربین بگذارد.

برای تهیه‌ی برنامه‌ی تلویزیونی خود نخست به نمایشگاه صنایع ایمنی و امنیتی رفتیم. در آنجا متوجه شدیم که از حدود ۲۰۰ شرکت‌کننده در نمایشگاه، ۱۲۷ شرکت‌کننده کارهای ثبت را انجام ندادند و اگر از فیلم‌های دوربین‌های آنها استفاده می‌کردیم، قانون شکنی کرده بودیم. بنابراین، آنها را دعوت کردیم تا در کافه‌ی اینترنتی نمایشگاه از طریق اینترنت اقدام به ثبت نام کنند. اکثر آنها تمایلی نشان ندادند و چندی نگذشت که ما از کنفرانس بیرون انداخته شدیم؛ البته بعد از آن که برگزارکنندگان نمایشگاه طی نامه‌ای به اطلاع همه‌ی شرکت‌کنندگان رساندند که دادن فیلم دوربین‌های‌شان چه تعهدات قانونی برای آنها خواهد داشت.

سپس به‌طور اتفاقی به ماده‌ی جالبی در قانون برخورد کردیم: «همان استانداردهای حاکم بر مدیریت اطلاعاتی که در مورد داده‌های شخصی پردازش شده به اجرا گذاشته شده، اکنون در مورد دوربین‌های تلویزیون مداربسته نیز مصداق دارد». به عبارت ساده،

ما بریتانیایی‌ها شاید به ظاهر مظهر ادب باشیم اما به واقع ملتی هستیم که دزدانه به یکدیگر می‌نگریم و خود را به نمایش می‌گذاریم. در ۲۵ سال گذشته، دولت و شهروندان بریتانیا در حال نصب دوربین‌های تلویزیون مدار بسته در عمومی‌ترین مکان‌ها بوده‌اند؛ ایستگاه‌های قطار و اتوبوس، فرودگاه‌ها، مراکز شهر و حتی باجه‌های تلفن همگانی. ما دوربین‌های خود را در رختکن‌های مغازه‌ها پنهان کرده‌ایم و از جلوی پلیس‌های یونیفورم پوشی که در کلاه آنها دوربین کار گذاشته شده، عبور می‌کنیم. وطن «جورج ارول» بیشترین تعداد دوربین نظارتی را نسبت به جمعیت خود در سراسر جهان دارد: براساس تحقیقی که اخیراً توسط دانشگاه «هول» صورت گرفته، در بریتانیا به ازای هر ۵۵ نفر یک دوربین تلویزیون‌های مدار بسته وجود دارد. در سال ۱۹۹۵ تقریباً ۸۰ درصد بودجه‌ی وزارت کشور برای پیشگیری از جرائم، صرف خرید دوربین‌های جدید شد. بخش خصوصی اکنون ۳۰ درصد بازار این دوربین‌ها را در اختیار دارد؛ بازاری که طبق تخمین‌های محتاطانه (حدود ۱۵۰ میلیون پوند ۲۱۰ میلیون دلار) در سال است ۱۵ و ۲۰ تا درصد هم رشد سالانه دارد.

به قول «مایکل هوارد»، وزیر کشور سابق، «دوربین تلویزیون‌های مدار بسته، تصویر مجرمان را می‌گیرد، را ثبت می‌کند، قانون‌شکنان را شناسایی می‌کند و به محکوم کردن گناهکار کمک می‌کند»، اما تا کنون هرگز یک ارزیابی رسمی از سوی وزارت کشور منتشر نشده که نشان دهد اثر این دوربین‌ها در کاهش جرائم چه اندازه بوده است. فقط چند هفته پیش، معلوم شد که پارلمان اسکاتلند هیچ نمی‌داند چه تعداد از محکومیت‌ها، براساس مدارک جرمی بوده که توسط این دوربین‌ها به دست آمده است. البته «جیمز دیتون»، استاد مرکز جرم‌شناسی اسکاتلند، در سال ۱۹۹۹ گزارش کرد که با استفاده از ۳۲ دوربینی که در مرکز شهر گلاسکو نصب شده هر ۴۰ روز تنها یک نفر دستگیر شده است. در واقع رشد چشمگیر دوربین‌های تلویزیون مداربسته، با افزایش میزان جرائم و کاهش تعداد پلیس در خیابان‌ها، همراه بوده است. میزان جرائم در فاصله‌ی سال‌های ۱۹۸۰ تا ۱۹۹۰ دوبرابر شد و سال گذشته به بالاترین میزان خود، یعنی ۵ میلیون و ۲۲۰ هزار فقره رسید که در این میان جرائم خشونت‌بار در سطح کشور ۸ درصد بیشتر شده است. به گفته‌ی فدراسیون پلیس، هر شب در شهر لندن، شهری با هفت میلیون نفر

ممکن نیست در این فیلم‌ها تصویرهای شما را از آن اشخاص ثالث ناشناخته جدا کنیم».

اعلام نخستین مسابقه بین‌المللی دوربین‌های تلویزیون مدار بسته

ما دچار یک معضل بزرگ شدیم: آیا پول مالیات‌دهندگان صرف خرید دستگاه‌های معیوب شده بود یا چیز دیگری در کار بود؟ ما اتفاقاً بیرون در کارخانه‌ی ماشین‌سازی فوردر قرار داشتیم. وقتی که چند نفر از اعضای اتحادیه کارگران، اعلامیه‌هایی راجع به نظرسنجی پیرامون یک اعتصاب پخش می‌کردند ناگهان توسط کارگران مورد تهدید قرار گرفتند. از مقامات شرکت فوردر درخواست کردیم یک نسخه از فیلمی را که از این واقعه توسط دوربین‌های تلویزیون مدار بسته برداشته شده بود به ما بدهند. آنها هم چنین کردند. اما در آن فیلم به غیر از یک نمای ثابت از پارکینگ اتومبیل‌ها، هیچ نشانه‌ی دیگری از حیات دیده نمی‌شد. آیا باز هم مشکلات فنی در کار بود؟

همه‌ی این رویدادها، ما را به این نتیجه می‌رساند که: قوت و توان دوربین‌های تلویزیون مدار بسته در عرصه‌ی تفریح و سرگرمی است. در نتیجه، ما مسابقه‌ای برای برگزیدن بهترین فیلمی که مطابق قانون «حفظ اطلاعات» تهیه شود، تدارک دیده‌ایم. داور این مسابقه کسی نخواهد بود جز «جاناتان راس» منتقد فیلم در شبکه‌ی خبری بی‌بی‌سی. مهمترین نکته این که، من در اینجا به‌طور رسمی خلق نوع جدیدی از فیلم را اعلام می‌دارم: «بهترین فیلم بین‌المللی». هر فیلمی که با دوربین‌های تلویزیون مدار بسته گرفته شده باشد، چه تدوین شده و چه تدوین نشده و چه از کشورهای دارای قانون در این زمینه و یا فاقد قانون، واجد شرایط لازم برای شرکت در مسابقه است. لطفاً فیلم‌های خود را تحت عنوان «مسابقه دوربین‌های تلویزیون مدار بسته» به نشانی زیر بفرستید:

Vera Productions, 3rd Floor, 66-68 Margaret Street,
London, W1W 8SR, London, United Kingdom.

jack.cheshire@net

آیا می‌دانستید که...

بازار دوربین‌های تلویزیون مدار بسته در بریتانیا اکنون با رقم سالانه ۶۱۶ میلیون پوند و ۲۰۰ هزار دوربین، بزرگترین بازار اروپا است. در سال ۱۹۹۹، ۵۰۰ شهرک دارای سیستم‌های تلویزیون مدار بسته بودند. حال آن که در سال ۱۹۹۶، در شهرهای بریتانیا تنها ۲۴ سیستم برقرار بود. برای اطلاعات بیشتر به این پایگاه‌ها مراجعه کنید:

<http://www.indexonconsensorship.org>
<http://privacyinternational.org>

یعنی این که: هر شخص قابل شناسایی که با یک دوربین از وی فیلم گرفته شده، اکنون حق دارد که نسخه‌ای از فیلم را داشته باشد. چنین چیزی به یک رویای مسخره می‌ماند. اگر کسی بخواهد نیمی از عمر ما را فیلم‌برداری کند، می‌توانیم حلقه فیلم چهل ساله‌ای را از او بخواهیم. احتمالاً نویسندگان قانون جدید هم همین نظر را داشته‌اند؛ وگرنه چرا در قانون تصریح شده که تصویربرداران باید شماره‌ی تلفن تماس خود را روی هر دوربین حک کنند؟

پس از این ماجرا، به محل بعدی رفتیم: ایستگاه راه آهن خصوصی شده و پرهرج‌ومرج بریتانیا. در آنجا متوجه شدیم که جمعیت زیادی به خاطر تأخیر قطار دچار مشکل شده‌اند. به همین دلیل، ده‌ها مسافر به‌ستوه آمده، با شور و حرارت در مقابل دوربین‌های ایستگاه راه آهن که یک ساعت نیم‌متری بزرگ در مقابل آن نصب شده، بالاوپایین می‌پرند تا تصویرشان ثبت شود. پس از آن، کافی بود یک درخواست سردستی بنویسند تا یک حلقه فیلم ویدیویی که تصویر آنها در آن ثبت شده به ایشان داده شود. این مدرکی بود که می‌توانستند به رئیس خود نشان دهند و ثابت کند که تأخیرشان تقصیر آنها نیست؛ تقصیر راه‌آهن است.

حیرت‌انگیزترین واقعه، وقتی بود که می‌خواستیم ببینیم آخرین مدل جادویی و فوق‌العاده مدرن دوربین‌های تلویزیون مدار بسته که شورای «نیوهام» نصب کرده بود، چطور کار می‌کند. شورای «نیوهام» در شهر لندن ۲ میلیون پوند (۲/۸ میلیون دلار) صرف این دوربین‌های کامپیوتری کرده که می‌توانند به‌طور خودکار شماره‌ی پلاک خودروهای از پیش تعیین شده را تشخیص دهند و همچنین با استفاده از یک نرم‌افزار چهارمنگاری، هویت آدم‌های تبهکار را شناسایی کنند. ما به شش نفر از رقصان رقص‌های سنتی و محلی انگلیس لباس‌های خاص پوشانیدیم و به آنها زنگوله‌هایی دادیم و آنها را به خیابان‌های محله‌های مسکونی فرستادیم تا در این خیابان‌ها رقص‌های پرسرودهای «رتل‌بون» و «پلاگ‌جک» را اجرا کنند و تصویر آنها در این دوربین‌ها ثبت شود. بلافاصله بعد از این که کارمان را انجام دادیم، نامه‌ای به دستمان رسید که در آن توضیح داده شده بود که شورای محله نمی‌تواند فیلم‌هایی را که از ما برداشته شده در اختیارمان بگذارد، زیرا: «برای ما

شرکت BSK، یک ارائه‌دهنده خدمات اینترنتی که به مأموران امنیتی می‌گوید: «نه»

در اتحاد شوروی، دولت همواره در زندگی شهروندان و کاروکاسبی‌های خصوصی سرک می‌کشد. ده سال پس از فروپاشی اتحاد شوروی، اکنون روس‌ها تا چه اندازه زیر نظارت و مراقبت قرار دارند؟

درست است که حزب کمونیست دیگر آن حاکم مطلق که قبلاً بود نیست، اما عادت‌های

دیرینه به سختی از بین می‌روند. در سال ۱۹۹۸، دولت تصمیم گرفت سه میلیون کاربر اینترنت روسیه را مورد توجه خاص قرار دهد. با تصویب قانونی که منجر به شکل‌گیری سیستم SORM۲ شد، در واقع پلیس مخفی روسیه و کمیته‌ی دولتی مخابرات، سیستم SORM۱ را به اینترنت نیز تسری دادند (SORM۱ واژه‌ی اختصاری برای یک سیستم تحقیق و تفحص پلیسی است). با این سیستم، اداره‌ی امنیت فدرال (جانشین کاگ‌ب) از سال ۱۹۹۵ اجازه یافته که روی خطوط ارتباطاتی سنتی (تلفن، تلکس، فکس و...) شنود بگذارد؛ البته با داشتن حکم قضایی.

تاکنون، تنها یک نفر جرأت کرده با سیستم SORM۲

دست‌وپنجه نرم کند. نایل مورزاخانوف ۳۴ ساله، رییس یک شرکت ارائه‌دهنده‌ی خدمات اینترنت به نام BSK در شهر ولگاگراد (در ۱۵۰۰ کیلومتری جنوب مسکو) است. او می‌گوید: «هنگامی که مأموران اداره‌ی امنیت فدرال به سراغ من آمدند تا قرارداد همکاری با آنها

را امضاء کنم، نپذیرفتم. من و همکارانم آن قرارداد را مویه‌مو خواندیم و به این نتیجه

رسیدیم که آن قرارداد غیرقانونی است. مورزاخانوف که کارشناس روباتیک است، می‌گوید: «ما مخالف تمام اشکال همکاری نیستیم، بلکه مایلیم که در موارد خاص این کار را کنیم نه به‌طور دائمی و منظم. مثلاً اگر اداره‌ی امنیت فدرال، اسناد و مدارکی از دادگاه می‌آورد که ثابت می‌کرد شخصی مشکوک به گریز از پرداخت مالیات است و یا